



D'ILLUSIO TAMBÉ ES VIU: PERÒ NO SEMPRE

Era el capvespre quan per un camí estret i pedregós caminava feixuc i amarat de suor un home de mitjana edat. La finada tasca setmanal havia sigut pesada.

De sobte aparegué miraculosament davant els seus ulls un personatge misteriós estrany per a ell. L'home, sense immutar-se massa, se'l mirà fixament fins a descobrir quelcom d'insòlit, que no acabava d'entendre. I mentre, aquell personatge incompreensible permaneixia estàtic.

L'home, a la fi, mogut per una natural curiositat el preguntà:

— Qui ets: Què Vols?

— Sóc la il·lusió, respongué aquell ésser desconcertant. I tot seguit li indicà que desitjava que el conegués.

Sense adonar-se'n ambdós entaularen un animat diàleg que inicià una cordial amistat.

Seguidament aquell inexplicable personatge, com portat per un alè desaforat, es posà a recitar improvisadament els següents versos:

Caminant pel camí llarg
que és el camí de la vida;
quan s'arriba més enllà de la meitat
la vida ja ens ha ensenyat
que allò que no es vol que acabi
té també el seu comiat.

Darrera d'un vidre entelat
es mira el món amb il·lusió.
Hi ha de tot i no es veu res.
La foscor de les imatges
en els diferents paratges
fa que es vegi tot espès.

Traspasant un cristall clar
s'apilonen coloraines;
unes són negres del tot,
altres són tan blanquinoses
que si es volen ben mirar
es veuen un xic boiroses.

Es veu la foscor de la nit
si es mira la claror del dia.
Llegim les lletres d'un escrit
si ens mou el fervent desig
que molt abans ens inspira
a escriure allò que s'ha dit.

Mirant el món per un forat
no s'hi veuen gaires coses.
Un vel massa embrollat
té al mig un esbornac
des d'on es veuen coses noves
que encara no s'han estrenat.

En una remarcada alçària
es vol mirar allò que és a baix.
La mirada ve d'enlaire
i fa a tothom incapaç
d'observar les nombroses petiteses
allunyades de la faç.

La buidor d'un despertar
sense goig, pau i alegria
no es creu que pugui arribar;
però sovint l'experiència
que és la "Mare de la Ciència"
ens ho ve a confirmar.

I sense donar temps a que el bon home pogués intervenir, l'anormal personatge continuà dient: "Ara que ja saps qui sóc, endevina el que vull".

Aquell pobre home es quedà pensatiu una llarga estona sense trobar resposta a les seves inquietuds.

Aleshores el personatge s'acomiadà del seu amic i s'allunyà deixant-li l'esperança d'aconseguir el seu desig.

L'home dedicà aquell cap de setmana a descansar, a fruit d'una certa llibertat i a pensar, fins que arribà novament el moment previst de reprendre la seva ocupació setmanal.

Llavors fou quan més recordà la trobada amb el seu novell amic i descobrí allò que aquell personatge volia.

Pilar Pellicer de Gispert.

A tots els que fa uns anys eren veïns del carrer Puig Surenda cantonada carrer del Mar, on de petit vaig conèixer-hi, dels que guardo un agradable record, que sempre acompanya

la memòria de la meua feliç infància, quan grans i petits erem amos dels carrers, que es convertien així en llocs d'esbarjo, relació, joc i transmissió de la tradició.

1959. EL MEU CARRER. (I) LA NIT

Les primeres tintines de les esporuguides bombetes, que s'estintolaven amb la brisa del capvespre, dels vells i rovellats fanals amb barret rodó de porcellana blanca, competien amb les últimes pampallugues d'un sol que se n'anava a la posta, badallant enmig de núvols allargats i rogents, que potser anunciaven un demà ventós. Mentre, els crits de la canalla (la Montserrat Xifra, l'Olguita, l'Esther, l'Ana, els Baragans, els Cartuxos, l'Àngel, en Benet, la Pepita, els Panoï, la Catalina i la Marina, en Bep i jo, i els més ganassos com en Joan i en Pere, la Paquita i en Miquel) tot jugant a vistrí, perseguint-se i buscant-se, rera mates de flors de nit i geranis del davant de les façanes de les cases, o amagats en el dintell del magatzem d'en Bordas, rera la Bomba, o el carro del Ruc d'en Pau, es barrejaven amb els xiscles dels falciots, volant com folls a ras de teulats i carrers i de les orenetes, que feien la seva estada sota el balcó d'en Lau. Enmig de la cridòria general, portava el compàs cerimoniós i lent, contrastant amb l'aldrull d'auells i criatures, el carro de l'uliaire, que carrer amunt anava cap a la cort, amb el seu clic-cloc

del girar de les seves grosses rodes, tan ben fetes; sempre em feien badar aquelles rodes tan grans, amb aquells radis tan ben repartits. Jo petit com era, veia el carro grandíols, i el cavall... Quin cavall més bonic... Era alt, gros, tenia una cua que li tocava a terra, i quan ell el portava a tancar, quasi bé em semblava un déu, per ser tan valent de portar agafat per la boca aquell animalàs.

Quan passava un carro, el d'en Tranquil amb la seva mula, en Pau amb el ruc o l'Uliaire, tots paràvem de jugar i ens quedàvem mirant. Però immediatament recobràvem la nostra posició en els Quatre Cantons, o a les Olles, el Belit, les Boles, el Palet, o les corredisses rera un gat, un gos, una pilota o una pedra, que acabava destroçant-nos les sabates. Enmig d'aquell guirigall, passaven les àvies i les mares, amb la cantina, venien de comprar la llet i aprofitaven per aturar-se una estona xerrant unes amb les altres, mentre s'anava fent fosc. Calia anar a casa a apagar el foc, es diuen adéu i corrents a la cuina, d'on per la finestra, s'escolava l'olor de la patata amb verdura, així com la rànica musiqueta, amb un so no menys ranci, de l'anunci del Cola-Cao, les pastilles Texton i la sintonia horaria del "parte". Els grans (En Lau,